

Csapó Krisztina

*Színes álmok egy fehér
vászonról*

*Fiatalok a diszkrimináció
ellen
novellapályázat*

3. helyezett

Színes álmok egy fehér vászonról

„– Dawit személyiségében minden együtt volt, hogy elismert művész lehessen, de a sors más utat szánt neki... – egy fiatal nő sétált egy kisváros utcáján, mikrofonnal a kezében. – Vajon tényleg csak baleset történt, ahogyan azt a hivatalos jelentések írják, vagy az ifjú festő önkezével vetett véget saját életének? Mai adásunkban erre a kérdésre keressük a választ.

20 évvel ezelőtt ebben a városkában, Glasgowban fogadta örökbe, nagy szerencséjére, a kis Dawitot a Cohen család. Előtte a libériai...”

Megszólalt egy hang a közeli szobából, ezért az idősödő hölgy nem hallotta a tévében beszélő nő mondatának befejezését.

– Martha!

– Rögtön megyek! – a 71 éves asszony felállt a kanapéról, gyorsan megtörölte a szemét és átsétált a nappaliból a férje hálószobájába.

– Kérlek, add ide a polcra az olvasószemüvegem! Befejezném a levelet az öcsémnek.

Jacob mostanában egyre többször gyenge és fáradékony volt a kora miatt, így az orvosa azt javasolta, hogy maradjon ágyban és pihenjen, amennyit csak tud.

– Tessék, itt van ez is! – a kezébe adta a szemüveget és a golyóstollat, majd visszasietett a televízióhoz.

„...Tagadhatatlan, hogy tehetséges volt, és ha korábban fedezik fel, talán nem zárkózott volna el a társadalomtól, és jobban elfogadta volna önmagát is. Felkerestük egykori osztálytársait, akik beleegyeztek, hogy interjút készítsünk velük. Az őszinte beszámolók betekintést adnak Dawit életébe. Először hallgassuk meg az osztály...”

Martha kikapcsolta a tévét. Nem bírta volna elviselni azt a sok ismert arcot, akik annyiszor megbántották Dawitot. De már nem tudta tovább visszafogni az érzelmeit, előtörték az emlékek...

20 ÉVVEL ÉS 6 HÓNAPPAL KORÁBBAN

Nyár van Afrika közép-nyugati területén, Libériában. Fővárosa Monrovia, a tengerpart mellett terül el. Ez a hely volt a legfigyelemreméltóbb az egész országban. A központ túlszűfolt. Az utak mindig tele voltak autókkal és áruszállítókkal. A járdán állandó volt az izgás-mozgás, sok a gyalogos turista, kerékpározó és a nagy kosarakat cipelő ember. A panelházak közé néhol bokrokat és fákat szorítottak be, amitől az egész városkép olyan, mintha kinőtte volna a cipőjét.

Ha elindulunk a tengerpart felé, egy azzal párhuzamos sugárúton találjuk magunkat, aminek a végén egy nagy, iskolaszerű, kékeszöld színűre festett építmény áll. Az épület homlokzatára nagy betűkkel azt írták ki, hogy Szent Pál Gyermekotthon. A házhoz tartozott még egy melléképület; egy kisebb játszótér hintával, csúszdával; és egy elkerekített partszakasz.

Dawit Aman egy átlagos, Monroviában élő tízéves kisfiú volt. Árvaházban lakott, a szüleit sosem ismerte, ezért nem is hiányolta őket. Korához képest eszes és erős testalkatú volt, megedzette őt a gyakran kimerítő hőség. A folytonos napsütés nem zavarta különösképpen nagy munkájában, sötét színű bőre megóvta a leégéstől, így nyugodtan befejezhette homoképítményét a tengerparton. Néha-néha felpillant a szemközti lévő épületre. A homokvár már majdnem teljesen elkészült, Dawit éppen a torony legfontosabb elemét a zászlót helyezte fel lábujjhelyre állva – amit ebben az esetben egy vékony fadarab illetve pár száraz hínár levele helyettesített. Ekkor látta meg, hogy valaki integet az ajtóból. Ezt az összes udvaron játszó gyerek megértette, vacsoraidő volt. Megvolt mindennek a maga rendje. Először sorakozó a bejárat előtt, gyors létszámenőrzés, majd bent kézmosás. Ezután bementek az étkezőbe, mindenki elfoglalta a szokott helyét, és az ima után jött a vacsora elfogyasztása.

– Hogy ízlik? – lépett oda az egyik nevelő a magányosan ülő Dawithoz.

– Szeretem a pogácsát, Miss Daudi.

– Ezt örömmel hallom, mert holnap nagy utazás vár rád! – az asszony megvillantotta elbűvölő mosolyát, tekintetéből sugárzott az odaadó gondoskodás.

– Valóban – a fiú matatni kezdett a tányérjára hullott morzsák közt.

– Csak nem tartasz még mindig a repüléstől? – kacagott fel csendesen a nő.

Dawit megilletődött zavarában rávágta: – Nem!

– Na jó, neked elhiszem. De aztán este pihend ki magad, hiszen sűrű lesz a programunk. Szervusz!

– Viszlát, Miss Daudi!

A vacsorának vége lett, a jóllakott gyerekek bevonultak a hálótermekbe. Mindenki fáradtan bújt be a puha takarója alá. Dawit is próbált elaludni...

Azon gondolkozott, hogy milyen lesz valahol máshol élni. Habár itt nem voltak barátai sem, meg volt elégedve a helyzetével. Nem bántották, nem is szerették. Úgy elvolt magában, mint az a kis tarisznyarák a vízben, amit tavalylátott odakint. Fog-e hiányozni neki az ágya, a szobája, a csillogóan kék tengerre néző ablak, ahol a rengeteg sirály a partra futó halászok körül csattogtatják szárnyaikat? Vajon el tud majd aludni az óceán hatalmas hullámainak ritmusos morajlása nélkül, amit annyira megnyugtatónak talált?

A délelőtti tanórákat biztosan nem felejtí el. Egyszer megkereste a térképen azt a helyet, ahol élni fog: Montanát... Elképzelte, hogy nézhet ki a ház, az udvar, és álmában máris ott szaladt a hatalmas mézszínű repcetáblában.

Reggel Miss Daudi keltette Dawitot, de ő annyira izgatott volt, hogy az ajtókilincs zárjának kattánására felébredt. Sebtében magára kapkodta ruháit, cipőfűzőjét csak a második nekifutásra sikerült megkötnie. Gyorsan leöblítette az arcát hideg vízzel és fogat mosott. Összehajtogatta a pizsamáját, és a kispárnájával együtt betette a hátizsákjába. Megtöltötte a kulacsát és a többi holmijához rakta a táskájába, majd még egyszer végigpásztázta a szemével a szobát. Ezután leszaladt az utcára nyíló főbejárathoz.

– Minden megvan? – kérdezte tőle a kapuban várakozó Miss Daudi.

– Igen. Nálam van a párna, a pakli kártya, a tolltartóm, a füzeteim... – sorolta minden személyes tárgyát.

– Rendben! Itt van az útra az ennivalód, mehetünk is!

Beszálltak az épület előtt várakozó taxiba. A fiú nem bánta már, hogy ott kell hagyni a házat, de nem mert visszanézni. A taxiban repült az idő, néhány perces zötykölődés után megérkeztek a reptérre. Felszálltak a hatalmas utasszállítóra és megkeresték a helyüket.

„– Még öt perc a gép felszállásáig, kérem mindenki foglalja el a helyét, és kapcsolja be a biztonsági övét! Köszönöm.” – hangzott el a légikisasszony utasítása a hangosbemondóból.

Dawit a felszállásig szándékosan nem reggelizett, de amikor már felszálltak, gyorsan megette a szendvicset. Az utazás hosszú volt, mivelhogy az egész Atlanti-óceánt átrepülték. A 6 óra alatt Dawit olvasott, rajzolgatott és aludt is egy keveset. Nagyon várta a leszállást Amerikába, mert ő még sosem volt Monrovián kívül. Végre a pilóta letette a gépet a montanai Billingsben. Az itteni repülőtér hasonlított az afrikaihoz, csak itt szinte mindenkinek fehér volt a bőre. A távolsági buszra felszállva még egy bő 4 órás utazás várt rájuk.

Az elején mindketten élvezték a kilátást és a sok újdonságot. Dawitnak ugyan feltűnt, ahogy az emberek megnézték őket – a fekete bőrük miatt. Emiatt a rossz érzés miatt az utazás második felében a támlák mögé lecsúszva ült a székében. Nem volt ínyére, hogy megbámulták, mivel ilyenkor mindig úgy érezte, mintha valami feltűnő csúnyaság lenne az arcán. Amikor megérkeztek Glasgowba, a buszpályaudvaron már messziről integetett nekik egy középkorú házaspár. Martha és Jacob Cohennak hívták őket. Dawit már sokat beszélgetett velük telefonon, és fényképet is kapott róluk. Az asszony vörös, vállig érő hajú, szeplős, kicsit ráncos arcú, de fiatalos jelenség volt. Férje barátságosnak tűnt, de nem lehetett azonnal leolvasni arcáról mit is gondol, nem úgy, mint Marthanak.

– Üdvözlöm Önöket! – köszönt rájuk Miss Daudi, és a fiú is biccentett egyet a fejével.

– Szervusztok! A busz egy parányit késett, de az a lényeg, hogy itt vagytok! Hogy utaztatok?

– érdeklődött Jacob.

– Kimerítő ez a sok átszállás, és az időeltolódás is megviselt minket. Furcsa, hogy itt még csak fél kettő van, én meg úgy éreztem magam, mintha már éjfél lenne! – derült jól a nevelőnő saját fáradtságán.

– Akkor menjünk is, pihenjétek ki magatokat! – invitálta be Martha az utazókat a kocsiba.

A Cohen farm nem volt messze a városka központjától, de mire a kapuhoz értek, Dawit észrevétlenül álomba szenderült. Csak akkor ébredt fel, amikor a férfi bevitte őt a leendő szobájába és levette róla a cipőt. De ahogy befeküdt az ágyba, rögtön elaludt. Annyira kialvatlan volt, hogy reggelig fel sem ébredt.

– Jó reggelt! – szédelgett le a lépcsőn a konyhába Dawit a szemét törölgetve.

– Jó reggelt neked is! – üdvözölte egyszerre mindhárom felnőtt, akik éppen kávézgattak.

– Gyere velem, engedek fürdővizet, és utána készítek neked valami finomat. Jó?

Martha elindult és a fiú követte, a nő közben elmagyarázta neki, hogy melyik szoba hol van, és hogy amelyikben aludt, az lesz az övé. Miután megtisztálkodott és jóllakott, bekukkantott az összes szobába. A ház kétemeletes volt, a földszinten a bejárati ajtó a konyhába nyílt, onnan lehetett bemenni a nappaliba. Itt található még a WC, a fürdő és egy kamra, telepakolva befőttesüvegekkel, dzsemekkel. Az emeleten a hálósobák kaptak helyet: a nevelőszülőké mellett még volt két vendégszoba, amiből az egyiket idő közben átalakították neki gyerekszobává. Amit az udvaron látott, az teljesen lenyűgözte. Egy virágoskert, sok virággal és egy veteményes volt a ház előtt, ekörül végeláthatatlanul hullámoztak az akkor még zöldellő búzaszálak. A házhoz közel, rézsútosan egy pirosasra mázolt hatalmas, deszkából épített pajta állt. Bent a szénapadláson, ahová lépcsővel lehetett feljutni, régóta nem tároltak semmit.

Az elkövetkező pár nap az új környezet megismeréséről szólt. Dawit bepakolt a szekrényébe és kiragasztotta a posztereit. A 4 hét elteltével Miss Daudi visszautazott a Szent Pál Gyermekotthonba. Ez idő alatt Dawit teljesen kiigazodott a farmon, és többször járt már a városban is. Annyira megszerette a környéket, hogy néha már az otthonának is nevezte. Birtokba vette az üres padlást a pajtában. Berendezte magának a kidobált kacatokból és a régi bútorokból. Felcipelt egy szekrényt is, ezen rendezte be saját csekély kiállítását: kövekből, szép bronzszínű levelekből és a kis szénrajzokból. A képeket senkinek nem merte megmutatni, pedig jók voltak, nagyon jók. Sajnos a hónapok előrehaladtával egyre kevesebb időt tudott csak itt tölteni, mert az eddig lágy fuvallatok most csípős hideget hoztak.

Dawit már fél éve a Cohen családdal élt, ezért kellett menniük a hivatalba egy végső beszélgetésre a gyámügyessel, hogy az örökbefogadást véglegesítsék. Október első napján tehát hivatalosan is egy családdá váltak, Dawit Amanból végre Dawit Cohen lett. Otthon egy hatalmas, szalaggal átkötött doboz várta őt, ajándékba kapott ünneplésképpen egy piros biciklit. Ettől kezdve mindenhová azzal ment, a boltba vagy például a könyvtárba. Egy nap pont kint tisztogatta egy ronggyal a küllőket, amikor Martha kiszólt neki a konyhaablakon. Dawit kicsit gyanakodott, de letámasztotta a nagy becsben tartott biciklit, majd bement a házba. Az asztalnál már ott ült Jacob is.

– Miről van szó? – tudakolta a fiú, és megállt az ajtóban.

– Gyere, ülj le! – nevelőanyja a vele szemben lévő ülőhely felé intett kezével. Dawit behuppant a székbe és elővette a legártatlanabb nézését, rögtön a legrosszabbra gondolt.

– Arról beszélgettünk, Jacob meg én, hogy lenne-e kedved majd iskolába járni?

– Hát persze! – ujjongott és már látta maga előtt a sok új könyvet, de hamar alábbhagyott a lelkesedése.

–Viszont akkor két évig itthon kell tanulnod, hogy behozd a lemaradásodat, ezért fogadunk melléd egy magántanárt, és ha 13 leszel, beíratunk az iskolába.

– Ööö, és mindennap eljön hozzám az a tanár? – kérdezte Dawit rövid gondolkodás után.

– Igen, de csak hétköznap. Olyan lesz, mint a Szent Pálban, kivéve, hogy itt egyedül fogsz tanulni – Martha bátorítólag elmosolyodott.

– Rendben. – egyezett bele végül.

Másnap felhívták a magántanárt, Mr. Hank Barlowt, aki elvállalta Dawit oktatását. Irodalmat, nyelvtant, történelmet és matematikát tanított. Kaptak egy listát s, hogy milyen eszközökre lesz szükség, ezért a hétvégén vásárolni mentek a városba. A boltba még életében nem látott egy helyen annyi kacatot, mint ott; azt sem tudta, melyik állványt nézze. Megállt az egyik szekrény előtt, aminek a tetejére cirádás betűkből ezt rakták ki: *Olajfestékek*. A polcon egymás hegyén–hátán zsúfolódtak a kis fehér tubusok. Az oldalukra írt szavakat Dawit megbabonázva olvasta hangosan: – Tüzes króm-oxizöld, okkersárga, kadmiumnarancs, alizarin krapplakk, rézvörös, francia ultramarinkék, kobaltkék, égetett umbra, titánfehér... – olyan misztikusan hangzottak a színek nevei, hogy beleborzongott. Ekkor érezte először, valami dolga neki is van az életben. Óriási tenni akarás feszítette belülről, de nem volt még benne annyi mersz, hogy ezt elmondja bárkinek is. Kiszpekulálgatta szépen magának, hogy mennyi ideig kell a zsebpénzt félreraknia, hogy meg tudja venni az áhított festékeket. Ez számításai szerint 7 hónapba tellene, az ecsetekkel és a vásznakkal együttvéve. Szerencsére a várakozás számára nem volt megpróbáltatás, hiszen egész életében ezt gyakorolta.

Nemsokára beköszöntött a tél. December 16-án leesett az első hó. Délután kezdett el szakadni, amikor Dawit a fahéjillattal átjárt, meleg konyhában kevergette az almás pite tésztáját Marthával. Amint meglátta mi történik odakint, első reakciója az volt, hogy mindent félbehagyott, odarohant az ajtóhoz, és ragadós kis ujjaival kitárta azt. De hirtelenjében meg is gondolta magát, mert olyan fagyos szél csapott az arcába, hogy tüsszentenie kellett. Gyorsan visszazaladt kezét mosni, és felrácigálta magára sínadrágját. Kint az udvaron ő csak állt, nézett lefelé a sötétszürke, összefüggő felhőtakarókra, és hagyta, hogy a hatalmas, hűvös hópelyhek az arcára hulljanak.

Az ezt követő másfél év hamar elröppent. Dawit szorgalmasan tanult. Ez alatt az idő alatt nagyon megváltozott, mind külsőleg, mind belsőleg. Sokat nőtt, az arca is megnyúlt és már nem nézett ki kisgyerekeknek. Idén töltötte a 13. életévét, így szeptemberben már kezdheti a 7. osztályt, de addig volt még hátra 4 teljes hónapja. Rengeteget olvasott, de nem szeretett könyvtárba menni, sőt máshova sem nagyon, így mindig a szüleinek írta össze, hogy miket hozzanak neki. Ő inkább az elhagyatott helyeket kedvelte, az erdőt vagy a folyópartot, ahová biciklivel is könnyedén eljuthatott anélkül, hogy bárkivel is találkozott volna. Egészen visszahúzódozó lett, nem mutatta ki az érzelmeit mások előtt.

Kedvenc búvóhelye a Missouri folyó volt, amely csupán 4 km távolságra volt a házuktól. A folyó feléjük eső partja meredek és sziklás volt. A legmagasabb pontján volt egy kis tisztás, amit csak akkor lehet észrevenni, ha a mellette lévő híd közepétől felfelé pillantanánk. Elég veszélyes helynek tűnt, de Dawit mindig ügyelt, hogy ne menjen túl közel a széléhez, kicsit tériszonya is volt.

Egyik nap éppen innen tekert hazafelé, mikor lassítania kellett, mert a szomszédból egy fiatal lány szaladt az úton keresztül, a házukkal szemben lévő bokrok közé. Nem bírta a kíváncsiságával, ezért letámasztotta a kerékpárját és utána ment.

– Szia! Én itt lakom a szomszédban, Dawit vagyok – egy reccsenés hallatszott a bozótosból. – Ne segítek? Elvesztettél valamit?

– Nem. Vagy... – hát mégis. A frizbim véletlenül kirepült a kapun és most meg nem találom – hangzott a válasz, majd a lány feje is előbukkant a levelek közül. – Samantha Harris – a kezét nyújtotta, de Dawit pár pillanatig csak bámult rá. A lány haja hosszú, vörösesbarna volt, a szeme kék és mosolya akár egy angyalé.

– Ööö, Dawit Cohen – kezét fogtak. – Én a szomszéd...

– Igen, a szomszéd házában laksz. Elsőre is hallottam – vágott a szavába.

– Azt keresed? – a fiú rámutatott a bokor tetejére, levett róla egy sárga, kerek dolgot, és odaadta neki.

–Igen – Samantha akkor nézte meg jobban váratlan segítőtjét. – Te nem vagy idevalósi, ugye?
– tette fel a kérdését szemérmetlenül.

– Hát, tényleg nem, Afrikában születtem, de már több mint 2 éve itt élek. És te? Eddig még egyszer sem láttalak itt. Most költöztetek ide?

– Nem, ez hosszú történet. Majd talán később elmesélem, most viszont mennem kell. Szia! – Dawit szinte el sem tudott rendesen köszönni tőle, a lány már bent is volt a házban. Most értette meg a filmekben oly gyakran használat kifejezést, hogy „szerelem első látásra”. Otthon kifaggatta szüleit, de ők sem ismerték annyira a szomszédjukat, annyit tudtak róluk, hogy volt még egy házuk Wolf Pointban is. A következő héten már Samantha kereste Dawitot. Sokat beszélgettek az időjárásról vagy a suliról, de a személyes jellegű témákat még kerülték. Kiderült, hogy Samantha egyidős Dawittal és az iskolát együtt fogják kezdeni. Egy ezüstöt, négyajtós családi autó állt meg a kapuban, megérkeztek Samantha szülei: Dawit szeretett volna bemutatkozni nekik, de ők láthatóan nem örültek az otl létének.

– Jó napot, Mr. és Mrs. Harris! Dawit Cohen vagyok a szomszédból. – Karl és Olivia Harris csak egy pillantást vetettek a néger fiúra és a lányukat máris beküldték a házba...

– Sam, hívj Samnek! – intett egyet a kezével és felszaladt a tornáca.

– Most jobb lesz, ha hazamész, és legközelebb, ha találkozol Samanthával, először velünk beszélj meg! – a férfi összehúzott szemöldökkel becsapta a kocsiját, és megvárta míg Dawit kiment a kapun, ezután ő is bement. Nyilvánvaló volt, hogy ő és Sam többet nem játszanak együtt.

Titokban kezdtek el találkozgatni hol a boltban, hol a csendes könyvtárban, ahol egyre meghittebb lett a kapcsolatuk. Teljesen kiismerték egymást a titkos találkák idején, megbíztak egymásban, mert szerelemesek voltak. Ezért Sam augusztus első hetében beszámolt Dawitnak a problémájáról, amit eddig rejtegetett mindenki előtt. Súlyos szívbetegsége volt a lánynak, úgynevezett szívritmuszavara. Ez egy veleszületett hiba. A betegség legsúlyosabb tünete a gyakori rendszertelen összehúzódás. Az orvosok semmit nem tudtak tenni ellene, csak a szervátültetés maradt, ami kockázatos és a család nem vállalta. Dawit először el sem akarta hinni, azután dühös lett az orvosokra, de amikor felfogta, hogy nem ők tehetnek róla, szomorúan elfogadta a tény. Másnap úgy viselkedett Sammal, mintha elfelejtette volna mindazt, amiről beszélgettek. Azt gondolta, hogy így a baj is eltűnik.

Eljött az iskolakezdés ideje. Dawit már előzőleg egyedül megvette a tollakat, a ceruzákat, a füzeteket és a többi tanszert. Vásárolgatás közben meglátta azt a polcot, amire már régóta nem is gondolt. Eszébe jutott régi fogadalma, így beszerezte a festéshez szükséges kellékeket: ecsetet, festéket és vásznat vett. Otthon barkácsolt egy festőállványt, keretre feszítette a

vásznakat, viszont amikor már ott állt a pajta padlásán – mert az olajfestéshez kellett a jó szellőzés – hirtelen nem tudta, hogyan kezdje el. Különben is nem volt szíve elpazarolni a szivárvány minden színében pompázó festékeket. Tehát betett mindent a kulcsra zárható szekrényében és titokban tartotta, hogy miket vett a zsebpénzéből.

Az első nap Dawitnak nehezen ment. Előző este összekészítette táskáját, a ruháit, beállította az ébresztőóráját és korán elment aludni, de mégis olyan fáradtan ébredt, mint még soha. Aztán ahogy közeledtek kocsival az iskolához, egyre idegesebb lett a sok autótól és a járdákon igyekvő diákoktól. Amikor leparkoltak és a bejárat felé mentek, észrevette, hogy szinte mindenki bámulja. A fiú ténylegesen feltűnő jelenség volt ebben az iskolában, az R. L. Irle-ban, mert Montanában 1000 emberből csupán 3 volt afro-amerikai, és valószínűleg ide eddig nem járt ilyen gyerek. Nagyon kellemetlen volt ez az érzés, ezért megsürgette az előtte lépkedő szüleit. Aznap megismerkedett az összes tanárral és az épülettel is. Dawit az első tanóráról késett húsz percet, mivel a szüleinek beszélnie kellett az igazgatónővel, Mrs. Elise Everettel, hogy bemutassák neki a fiukat, akiről már meséltek. Mrs. Everett tudatta a fiúval az iskola szabályait, odaadta az órarendjét, ezután elkísérte az osztályába. A folyosók teljesen üresek voltak. Az utolsó terembe kopogott be az igazgatónő, majd benyitott, köszönt kollégájának és távozott. A fiú beljebb lépett és becsukta maga mögött az ajtót. A teremben csönd volt. Körbenézett, meglátta az ablak felőli padosor utolsó padjában ülő Samet.

– Gyerekek, bemutatom az új osztálytársatokat, Dawit Cohent. Üdvözlőjétek! – szólt a tanár.

– Szia Dawit! – hangzott egyszerre az összes tanulótól a köszönés lassan és tagoltan. A férfi most Dawit-hoz fordult. – Én Mr. Collins vagyok és mostantól a te osztályfőnököd is. Ül le kérlek, ott van még pár üres asztal! – ő gyorsan lehuppant Sam mellé. A diákok még mindig csodálkozva nézték és csak a tanár felszólítására figyeltek újra a táblára. Mr. Erik Collins Dawitra nagyon szimpatikus benyomást tett. A szünetekben mindenki sugdolózni kezdett, de nem mentek oda Dawit-hoz és Samanthához. Ezért a lánynak kellett felvilágosítania őt, hogy kit hogy hívnak, mert a 3 éve – a betegsége előtt – ebben az osztályban tanult. Kint már mindenki az új fiúról sugdosott, de ő örült, hogy még több időt tölthet Sammel, akinek szintén nem voltak itt barátai. Mindig együtt voltak, ezért nem hallották, vagy nem akarták meghallani a sértő megjegyzéseket. Dawit az első pár hétben tartózkodó volt, de miután hozzászokott a helyzethez, megmutatta mennyire intelligens és még az osztály legjobb tanulóját, Alexet is lekörözte. Ez egy újabb ok volt, hogy ne kedveljék meg. Az elején nem is utálták, mint inkább félték tőle, de az idő előrehaladtával ez a kettő egybefolyt. A tanárok is kímélték őt, ezt pedig az osztálytársak nem értették meg, és egyre durvábban csúfolták.

Samantha szülei megkérték az osztályfőnököt, hogy ne hagyja egy padban őket, mert a fiú „rossz hatással van lányukra”.

Mivel az iskolából ki nem vehették Samet, lassan beletörődtek, hogy nem tudják eltiltani őket egymástól. Így telt el az első félév.

Dawit egy nap észrevette, hogy valami nincs rendben a lánnyal. A betegsége kezdett súlyosbodni. Egyre többször volt fáradt és kimerült. De amikor rákérdezett a dologra, Sam csak legyintett és azt mondta: „Jól vagyok!” Persze ez nem túl hihető. Mindketten sejtették, hogy nemsokára bekövetkezik a legrosszabb. Igazuk lett. Az egyik hűvös februári napon érte utol Samet a végzet. A könyvtár felé sétáltak Dawittal, amikor hirtelen rosszul lett. A levegőt csak úgy kapkodta, a mellkasa szorított és a szája már kezdett kékülni. A fiú azonnal cselekedett, előkapta a mobilját és hívta a mentőket. A lány már alig állt a lábán, görcsösen kapaszkodott a fiú karjába. Dawitot is magával rántotta a földre, aki teljesen megrémült a lány halovány arcától.

– Nem fogsz meghalni! Nem hagyhatsz itt! Érted?! – a haldokló mellett térdelt és csak kiabált, mert alig bírt beszélni a torkát fojtogató könnyektől.

– Majd..., majd találkozunk... – suttogta Sam, és a szemei befelé fordultak, az egész teste rázkódni kezdett. Dawit kitapintotta a nyakán a pulzusát, de a megszokott dobogás helyett azt érezte, mintha a lány szíve csak remegne szabálytalanul. Aztán semmi. Abbamaradt a rángás, teljesen mozdulatlanul feküdt a járdán. A szeme csukva voltak, a bőrében semmi szín nem volt már. Sokkos állapotában Dawit utolsó emléke az volt, hogy meghallotta a sziréna hangját, majd sötétség, és a kórházban tért újra, amint a szülei szölongatták. Kifelé menet elhaladtak a várószoba előtt, Dawit meglátta Sam édesanyját, aki összetörten zokogott. Samantha Harris aznap délután a hideg járdaköveken halt meg, a szerelme karjaiban.

A hét számára maga volt a pokol. Az elején saját magát tartotta felelősnek a történetekért. A megható temetésen pár ember volt jelen, s Dawit nem mert a szülők szemébe nézni, úgy érezte cserbenhagyta őket. Újra meg újra lejátszotta fejében a rettenetes eseményt, ezzel kínozte már így is törékeny lelkét. Martha engedte neki, hogy otthon maradjon, ám a házban úgy járkált, mint egy szellem. Teljesen magába zuhant. Letargikus állapotba került, s közönyös lett minden iránt. Dawitot annyira szétmarcangolta a gyász, hogy néha kábultan a lány megjelent képzeletében. Ha ez nem lett volna elég, az osztálytársak is sokkal rosszindulatúbbak lettek, mióta egyedül volt. Ekkor figyelt fel a durva tréfára, és a sok, felé irányuló bántásra. Rájött, hogy azért közösítették ki, mert néger, és okosabb az átlagnál. Szinte mindenből könyörtelen vicc lett, kigúnyolták a járása, a ruhái, a viselkedése miatt. Erre válaszul Dawit minden kis apróságra felkapta a fejét, és egyre indulatosabb lett. Anyjával

mindig megbeszélte ezeket az aljasságokat, és amikor ő már hallgatni sem bírta, bement, hogy szóljon Mr. Collinsnak. Ám ezek után még elkeserítőbb lett a helyzet. A gyerekek szavak és tettek nélkül sanyargatták. Mindig vele mosatták le a táblát, kitalált vádakkal bemártották a tanároknak. Nem volt ritka, hogy sírva menekült ki a szünetekben a fiúmosdóba. Minden napja arról szólt, hogy páncélt húzott a szívére, próbálta elfelejteni Samet és túlélni az iskolát. Muszáj volt találnia magának valami elfoglaltságot, mert hogyha hátradőlt a székében és egy pillanatra is becsukta a szemét, az agya elkezdett veszett módon zakatolni...

Az egyik éjszaka nagy volt a hőség, és Dawit nem bírt aludni, csak hánykolódott álmatlanul az ágyban. Némán kinyitotta az ajtót és kisurrant a szabadba. Eszébe ötlött, hogyha már úgyis fent van, csinálhatna valami hasznosat, hát bement a pajtába, felkapcsolta a lámpát a padláson, és elkezdett rendet rakni. Nagy volt itt a rumli, hiszen régen járt itt. Már majdnem készen volt a padlással, amikor meglátta a kis kulcsos szekrényt a sarokban. El is felejtette, hogy mit tett bele, ezért előkereste a kulcsát, és kinyitotta. Rögtön tudta, hogy megtalálta, amit keresett, rálelt a festő-felszerelésre. Gyorsan összeszerelte az állványt, és kibontotta az olajfestékeit, amelyek jellegzetes szaga megcsapta az orrát. Kevert egy barnás árnyalatú alapszínt, majd felvitte a vászonra egy nagy, lapos ecset segítségével. Most már biztos volt benne, hogy kit akart megfesteni, de még nem volt annyi ereje, hogy visszahozza emlékezetébe a lány finom arcvonásait. Otthagyta a színes vásznat, visszaszaladt a szobájába, és álomba zokogta magát.

A következő nap ellátogatott a könyvtárba és az innen kikölcsönzött könyvekből ismerkedett meg a festészet alaplépéseivel. Eztán éjjeleken át, titokban kint volt a szénapadláson és már megszállottan készítette Sam portréit. A kevés alvás következtében viszont ingerültebb lett, és a hangulata gyorsan változott. Ha egy vadidegen ember így látná, a körülmények ismerete nélkül azt hihetné, hogy megőrült.

Az iskolában sem javult az állapot, sőt Dawit lerontotta a jegyeit és volt, hogy fél napokra eltűnt. Ilyenkor búvóhelyén, a Missouri folyó magas szikláin ücsörgött.

Május közepén, az egyik vasárnap nagy vihar támadt. Lassan telt az idő és ekkorra az osztálytársai elérték, hogy a tanteremben már csak fásultak bámult ki az ablakon, tudomást sem véve róluk. De ma más volt, most először ütött meg valakit a sértegetések miatt, felpofozta a nagyszájú Tedet. Ezért az igazgatónő felhívta a szüleit és hazaküldte Dawitot. A fiú ért haza hamarabb, elég zaklatott állapotban. Bement a pajtába, hogy megnézzze a képeit, nappali fénynél még nem látta őket. A festmények körkörösén voltak lerakva, és mikor közelebb ért hozzájuk, valami nagyon ijesztő dolgot vett észre. A képen a lány szemei fel fordultak, a szemöldökét és a száját összehúzta, az arcán egy félelmetes grimasz jelent meg.

Dawit egyhelyben forogva, körbe mindegyiket végignézte, de az összes arcon egy undorodó kifejezést vélt látni. Már nem volt önmaga, teljesen elvesztette az eszét. Botladozva rohant ki műterméből, felkapta kerékpárját és elindult a Missouri irányába. A folyónál kiért a tisztáson a legmagasabb sziklára és kiállt a szirt legszélére széttárt karokkal. Egy darabig ott ácsorgott rezzenéstelenül, közben tűnődött. Semmi életcélja nem volt, minden elveszett, ami fontos volt neki. Nem bírta már elviselni a létezést, annyi szenvedésben volt része. Elmélkedett a nevelőszüleinél is, de úgy hitte, ők majd megbirkóznak ezzel is. Az agyában cikáztak a gondolatok. A talaj omlékony volt a múltkori esőzés miatt, ezért Dawit *lába alól kicsúszott a talaj*. Elvesztette egyensúlyát és fejjel előre zuhanni kezdett. Elkiáltotta magát, de már késő volt. Belecsapódott a rohanó folyóba, az ütéstől egy pillanatra elájult. Ahogy magához tért, mélyen a víz alatt volt, gyorsan úszni kezdett, az áramlat viszont erősebb volt nála és visszahúzta. Már fulladozott és a folyó jéghideg volt. Lejjebb meglátott egy szikrázó fényt, majd édesanyját vett észre, aki felé nyújtja a kezét. Ekkor a fagyos víz késvágásként hatolt be a fiú tüdejébe, az orrán és a száján át. Elkapta anyja karját, ő pedig magához ölelte. Dawit élettelenül sodródott el örök sírjaként szolgáló Missourival. A hídon észrevette valaki, amikor lezuhant, és értesítette a hatóságokat. Ők megtalálták a fiú kerékpárját, ami alapján kiderítették ki eshetett bele a folyóba. Martha és Jacob összeroppantak, és ezután nem mertek gyereket vállalni.

17 ÉVVEL KÉSŐBB

„ – ... *Először hallgassuk meg az osztály volt diákját, Mr. Ted Osmondot!*

– *Mit gondol, meg lehetett volna akadályozni az eseményeket?*

– *Igazából nem tudom. Elképzelhető, de sok problémája volt, amikkel nem bírt el.*

– *Milyen volt Dawit kapcsolata az osztállyal?*

– *Nem túl jó. Tudja a gyerekek sokszor kegyetlenek tudnak lenni, és szerintem mi is közrejátszottunk a halálában. Így visszagondolva sok mindent másképp kellett volna csinálnunk, a sok gúnyolódás, tudom, hogy utólag mindig bölcsebb az ember, de nagyon sokszor minden ok nélkül bántottuk. Még most is szégyellem magam emiatt.*

– *Bűntudatot érez?*

– *Igen! Természetesen, hisz csak annyit kellett volna tennünk, hogy elfogadjuk olyannak, amilyen volt.*

– *Maga szerint öngyilkosság, vagy baleset volt?*

– *Ezt csakis Dawit tudhatta, én erre nem válaszolhatok.*

– *A Tragikus sorsok műsorát Kathrin Daily tudósította, innen, a montanai Glasgowból. Köszönöm a figyelmüket, jövő heti adásunkban egy újabb történetet tárunk fel, a viszontlátásra!*